

[Poul Dam.]

også sige, at vor glæde over, at vi nu får gennemført denne lov, ikke skal tages som udtryk for, at vi mener, at dette skulle være det sidste ord i sagen. Jeg regner med, at der foran os i de kommende år ligger en række andre straffelovsrevisioner, som skal bidrage til at gøre straffeloven stadig mere moderne og stadig mere liberal. Der er tre områder i betænkningen og i lovforslaget, jeg i denne forbindelse vil knytte nogle bemærkninger til.

For det første er det spørgsmålet om blodskam. Det, der sker her, er en forbedring. Vi mener stadig væk, at man må nå frem til en retstilstand, hvor blodskam mellem voksne er straffri, og at der inden for det kriminaliserede område kun er forhold mellem voksne og mindreårige tilbage; men det kan vi næppe opnå nu, det må komme ved en senere lejlighed.

De ændringer, der sker på det område, der kan betegnes som det homoseksuelle område, er også forbedringer. Den afkriminalisering, som her er i gang, er efter vor mening af stor betydning. Det skal imidlertid ikke forstås sådan, at vi ikke har bekymringer ved de regler, der bliver tilbage; vi er ikke helt trøstige ved, at en forsorg som skitseret kan løse problemerne, ikke fordi vi tror, at forsorg ikke i alle tilfælde er bedre end straffeforanstaltninger, men fordi vi er bange for, at man endnu ikke har fundet den rette form for denne forsorg og vil have meget store vanskeligheder med at finde de rette mennesker til at varetage den. Det er noget, man bør være ganske overordentlig opmærksom på. Det er nævnt i betænkningen, og jeg tror, det skal understreges meget stærkt, at der her er et rekrutterings spørgsmål, et spørgsmål om personale, og et spørgsmål om bevillinger, og at det formentlig er en meget, meget vanskeligere opgave, end man forestiller sig.

Med hensyn til ophævelsen af § 225, stk. 3, der handler om forførelse af personer mellem 18 og 21 år, er jeg ganske enig i, at denne bestemmelse skal ophæves, men jeg vil lige tilføje ud over det, der står i betænkningen om problemerne mellem befalingsmænd og menige, at der er vel også visse muligheder for problemer i forbindelse med skoler for voksne ungdom, hvor det, at kriminaliseringen ophører, måske gør det vanskeligere

at få klaret nogle af de problemer, der kan opstå, når man får i denne henseende uønskede lærere inden for skolens døre; det er problemer, som naturligvis ikke kan klares inden for justitsministerens område, men måske er der problemer, som man i anden sammenhæng skal være opmærksom på.

Pornografiparagraffen bliver jo nu væsentligt forbedret. Det er højst tiltrængt. Det, der er galt med den, er jo, må man sige ud fra en litterær interesse, at man kriminaliserer bøger efter deres indholds karakter og ikke efter deres kvalitet. Det værste ved en hel del af de pornografiske bøger er jo, at de er skrevet så usandsynlig dårligt. Det er i og for sig det, som man, når man tvangsmæssigt må beskæftige sig med en række af disse bøger, mest lægger mærke til, at der er nogle litterært overordentlig fremragende produkter inden for genren, bøger, som ikke kan skade nogen, og som ikke kan genere særlig, men tværtimod ofte kan give en værdifuld litterær oplevelse, og så alt det andet, og alt det andet er jo nok det meste. Men denne forskel mellem det litterært værdifulde og det ikke-værdifulde findes jo også inden for den kategori, som man fra visse sider i udvalget gerne fortsat ville have kriminaliseret, hvis man ellers havde kunnet finde en formulering for det, og det var jo ganske overordentlig svært, nemlig den sadistiske litteratur. Man kan meget vel tænke sig, og jeg mener, vi har eksempler på det, en litteratur med et betydeligt indhold af sadistisk karakter, men som samtidig er af så høj litterær kvalitet, at det er meget tvivlsomt, om man bør gribe ind over for den.

Der er for mig ingen tvivl om, at den fuldstændige skrive- og trykkefrihed er nødvendig, også fordi den på længere sigt gennem den frie konkurrence vil medføre, at det kun er kvaliteten, der bliver tilbage. Jeg tror derfor også, det er helt misforstået, når man i straffelovrådet har talt om, at man skulle følge udviklingen efter den nye § 234's vedtagelse med opmærksomhed, og at man skulle tage spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af en forbudsregel op til fornyet behandling. Jeg tror simpelt hen, at det er, skal jeg sige lidt naivt; jeg tror simpelt hen, at her er et område, hvor der